

„Nem múlnak ők el, kik szívéinkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még”
(Juhász Gyula)

Pálné Péter Judit-
ra emlékezünk, a
Kossuth Lajos
Tudományegyetem Egyetemi és Nemzeti Könyvtár, 2001-től a Debreceni Egyetem Egyetemi és Nemzeti Könyvtár Olvasószolgálati Osztályának vezetőjére, főigazgató-helyettesére, akit a türelemmel és derűvel viselt gyilkos kór életének 67. esztendejében, február 25-én elragadott tőlünk.

Szívbe markoló és igazságtalan, hogy amikor annyi családi megpróbáltatás után végre igazán élvezhette volna a „felhőtlen” nyugdíjas éveket, szeretett unokájával, Tomikával tölthette volna idejét, a betegséggel kellett küzdenie.

A Kossuth Lajos Tudományegyetemen szerzett irodalom-történelem szakos középiskolai tanári diplomát, és elvégezte a finnugor szakot is. 1968-tól dolgozott a könyvtárban, egy rövid időszaktól eltekintve egyetlen munkahelyén. Egész életútján kiemelkedő szorgalom és nagy munkabírási jellemezte.

Munkájának eredményeként – a magyar felsőoktatási könyvtárak közül az első között – kezdhettük el integrált rendszerben a dokumentumok feltárását és indítottuk el a számítógépes kölcsönzést. Fáradhatatlan motorja volt a szolgáltatások fejlesztésének, a felhasználóbarát átalakításoknak, aki folyamatos önképzéssel, a meglévő lehetőségeket felmérve és az igényekre alapozva segítette az ötletek kiteljesítését. Távolatokban és egészben gondolkodott, de alapos és körültekintő volt, mindig figyelt a legapróbb részletekre is, s igyekezett a munkatársakat bevonni, velük együtt alkotni.

Kevés olyan vezetőt ismerünk, aki emberileg, szakmailag ennyire elkötelezett lett volna hivatása és a rábízott emberek iránt. A pozíció és a hírnév sohasem vonzotta, nem is igazán szeretett a középpontban lenni, személyiségét sohasem helyezte előtérbe. Számára mindenkor a közösség, a család, a másik ember volt a fontos, mert sokkal jobban szeretett adni, mint kapni. Műveltségével, nagy szakmai tudásával, emberségével, segítőkészségével, a könyvtárosság iránti alázattal szolgálta a körülötte élőket, olvasókat és kollégákat egyaránt.

Nyugdíjba vonulása után is aktív, de szerény résztvevője volt a könyvtár életének. Sokszor szinte észrevétlenül, nagy tapasztalatával és rendkívüli lojalitással, a háttérből segített minket.

Szakmai kitüntetései közül kiemelkedik a nagy előd tiszteletére alapított Csűry István-émlékérem, amit a gyakorlati könyvtári munkában több éven át nyújtott kimagasló teljesítményéért, szeretett közösségének elismeréseként, 2005-ben vehetett át.

Sokan és sokat tanultunk tőle, a pontos és precíz munkavégzést, a hivatás szeretetét, az erkölcsi értékek tiszteletét. Az útravalót megőrizzük és igyekszünk továbbadni az utánunk következőknek.

Nyugodjék békében! ■